USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. H.,** proti žalovanému: **Nejvyšší správní soud,** se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve věci žaloby proti usnesení žalovaného ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 As 117/2017 – 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 7. 2017, č. j. 62A 150/2017 – 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně domáhal zrušení usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 As 117/2017 – 9. Krajský soud v Brně v záhlaví označeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) žalobu odmítl, neboť dospěl k závěru, že tato směřuje proti rozhodnutí soudu, které není přezkoumatelné v režimu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Proti napadenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 11. 8. 2017 kasační stížnost z důvodů, že nebyly splněny podmínky řízení před krajským soudem, v řízení *„jednal nezákonný úředník“*, stěžovatel neměl příležitost vyjádřit se k podjatosti členů příslušného senátu krajského soudu a krajský soud nebyl k vydání napadeného usnesení příslušný. K tomu stěžovatel dále uvedl, že napadeným usnesením byl nesprávně poučen o možnosti podat opravný prostředek, neboť proti napadenému usnesení nelze podat kasační stížnost, nýbrž toliko odvolání. Konečně pak stěžovatel požádal Nejvyšší správní soud o nařízení jednání.

[3] Kasační stížnost je nepřípustná pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s., a to z níže uvedených důvodů.

[4] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, která směřují proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz k tomu např. řízení vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 2 As 261/2016, 1 As 5/2015, 6 As 261/2014, 6 As 251/2014, 3 As 179/2014, 2 As 163/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014 a desítky či již stovky dalších). Stěžovatel v těchto věcech podává „správní žaloby" proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o „zjevně neúspěšné návrhy" ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak stěžovatel napadá dalšími „správními žalobami", čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi „bludný kruh", v němž se již dávno ztratila podstata věci samotné. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 As 162/2014 – 42: „*Z procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o* (...) *bezobsažné souzení se pro souzení.*" Příhodně charakterizoval tento stav Nejvyšší správní soud také v usnesení ze dne 18. 2. 2015, č. j. 1 As 5/2015 – 36: „*Z podání stěžovatele nelze dovozovat, že by jeho snahou byla ochrana jeho veřejných subjektivních práv, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězícím procesu, jevícím znaky obstrukční hry bez smysluplného významu*".

[5] V nynější věci stěžovatel brojí kasační stížností opět proti usnesení, kterým krajský soud odmítl jeho „správní žalobu" proti soudnímu rozhodnutí, konkrétně Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel přitom neuvedl žádné relevantní námitky, které by byly způsobilé zpochybnit rozhodný závěr krajského soudu, že se v projednávané věci jednalo o neodstranitelný nedostatek podmínky řízení – chybějící pravomoc soudu ve správním soudnictví. Kasační námitky uplatněné stěžovatelem *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná.

[6] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, publ. pod č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*". Dále lze odkázat na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 - 74, publ. pod č. 2099/2010 Sb. NSS (viz také v tomto usnesení citovaná judikatura).

[7] Stěžovatel tedy svým postupem zneužívá právo na soudní ochranu, neboť jak bylo výše popsáno, je evidentně veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících problémů. Podstatnou je pak skutečnost, že takové zneužití lze najisto shledat i v nyní posuzované věci. Nutno podotknout, že toto rozhodnutí nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoliv podání, jímž by se stěžovatel obracel na soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojímání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako úplně neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. V tomto ohledu tak bude třeba dbát zvýšené opatrnosti a pečlivě se seznámit se skutkovými i právními okolnostmi případu stejně jako v ostatních věcech.

[8] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první ve spojení § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu